

عنوان مقاله:

فراشعر در شعر عربی و فارسی با تکیه بر نمونه‌گزین‌هایی از چند شاعر شناخته شده فارسی و عربی

محل انتشار:

فصلنامه نقد، تحلیل و زیبایی‌شناسی متون (فندپارسی سابق)، دوره 6، شماره 3 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسنده:

غلامرضا کریمی فرد - دانشگاه شهید چمران اهواز اهواز ایران

خلاصه مقاله:

اندیشمندان و بزرگان فلسفه و ادبیات همواره سعی کرده اند شعر را تعریف و آن گونه که فهم آنان اقتضا می کند به بیان خصایص آن بپردازند. شعر، یکی از مظاهر آثارحیات عقلانی آدمی است که در رهگذر تحلیل‌ها و تفسیرهای منتقدان و شعر شناسان از هویت شعر، شناخت آن به عنوان یکی از هنرهای زیبا، از دیدگاه خود شاعران مقوله مهم و قابل توجهی است که ورود به آن، بدون شک، جهان بینی تازه ای را در شعر شناسی به روی ما خواهد گشود. این نگرگاه به شعر که در سال‌های اخیر با نام «فراشعر» و در عربی «المیتاشعر» و به انگلیسی «Metapoetry» مطرح شده عبارت است از شعری که به موضوع شعر می پردازد. اینکه شعر «فرزند شاعر» باشد یا «محصول بی تابی آدمی» یا «مولود حوادث زندگی» یا «حادثه ای در زبان» یا «کلامی مخیل...» یا هر چیز دیگری که ناقدان و اهل ادب گفته اند، همه از نگاه بیرونی و غیر شاعر به شعر است. جذابیت شعر در آنجا بیشتر آشکار می شود که خالق شعر، یعنی شاعر و از درون شعر بگوید شعر چیست. ما در این مقاله سعی کرده ایم با روش توصیفی تحلیلی به بررسی فراشعر در شعر عربی و فارسی با تکیه بر نمونه‌گزین‌هایی از چند شاعر شناخته شده در هر دو زبان بپردازیم.

کلمات کلیدی:

فراشعر، شعر شناسی، شعر فارسی، شعر عربی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1925945>

